

[Finansministeren.]

kan forhandle om spørgsmål, der falder ind under overenskomstens område. Hvis man ikke anerkender og følger disse principielle synspunkter, om hvis holdbarhed efter almindelige fagretlige regler der efter min mening ikke kan være tvivl, vil man ende i et fuldstændigt kaos på lønningsområdet. Der kan ikke være tale om afslutning indenfor det samme faglige område af mange sideløbende overenskomster med forskellige fraktioner af forskellige beskæftigede af samme kategori eller overenskomst med en hovedfraktion og samtidig godkendelse af forhandlingsret for separate sammenslutninger vedrørende spørgsmål, der dækkes af de indgåede overenskomster.

Spørgsmålet er herefter, hvilken virkning den afsluttede overenskomst med H. og K. i sig selv har i forhandlingsmæssig henseende, og hvilken betydning der kan tillægges den som § 4 i overenskomsten optagne bestemmelse, der fastslår, at som følge af den afsluttede overenskomst har H. og K. eneforhandlingsret for alle, der omfattes af overenskomsten. Jeg mener ikke, at § 4 har nogen selvstændig betydning, idet man ved bestemmelsen ikke påvirker omfanget af den forhandlingsret, som forbundet har erhvervet ved overenskomstafslutningen. Bestemmelsen har alene haft det formål for alle rette vedkommende at klargøre, at der efter overenskomstens afslutning alene kan forhandles med H. og K. om spørgsmål, der dækkes af overenskomsten. Man kan på en måde sige, at § 4 er overflødig, men jeg tror, den har betydning som vejledning for styrelserne.

Man kan dernæst rejse det spørgsmål, om finansministeriet ved efter forudgående eneforhandling med H. og K. at afslutte en generel overenskomst med dette forbund til afløsning af det hidtidige kontormedhjælperregulativ har krænkert andre organisationers forhandlingsret. Dette spørgsmål må jeg besvare benægtende, idet jeg fremhæver, at H. og K. er den eneste organisation, med hvilken finansministeriet siden udstedelsen af det første regulativ i 1936 har forhandlet om dette.

Der melder sig imidlertid det spørgsmål, om den således efter forhandling med H. og K. legitimt afsluttede overenskomst kan afføde konsekvenser indenfor enkelte

styrelser, forsåvidt angår bestående organisationers hidtidige forhandlingsadgang. Dette spørgsmål er såvidt mig bekendt kun aktuelt indenfor forsvarsministeriets område, og jeg skal herom bemærke følgende:

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at beslaglægge tingets tid og opmærksomhed med en udførlig redegørelse for forhandlingsregler og -praksis gennem årene, forsåvidt angår kontorpersonalet under forsvaret. Jeg kan indskrænke mig til at fastslå, at på tidspunktet for afslutningen af statens overenskomst med H. og K. var der adgang for dette personale til enten at stå tilsluttet H. og K. eller udgøre en særlig undergruppe under centralforeningen for forsvarets civile funktionærer. Et flertal har valgt det første, et mindretal det sidste.

Spørgsmålet er nu, om centralforeningens adgang til at forhandle for den undergruppe, som kontorfolkene udgør, er bortfaldet efter overenskomstafslutningen. Dette spørgsmål må efter min opfattelse besvares bekræftende, ikke som følge af den tidligere nævnte § 4, men som en konsekvens af overenskomstens indgåelse — jeg kan henviser til, hvad jeg før sagde om følgerne af en overenskomstafslutning.

Jeg finder i denne forbindelse grund til at understrege den fordel, der ud fra rent administrative synspunkter er forbundet med en klar og enkel opbygning af forhandlingsregler indenfor statens område. En hovedsondring må her gøres mellem det tjenestemandsansatte og det løst ansatte personale. Tjenestemændenes forhandlingsret, derunder også forhandlingsretten for aspiranter til tjenestemandstillinger, må udøves gennem de i henhold til tjenestemandsløven anerkendte tjenestemandsgorganisationer, medens forhandlingsretten for det løse personale må varetages af andre organisationer. Men man kan ikke uden væsentlige administrative ulemper indenfor det samme faglige område, indenfor de enkelte styrelser, anerkende en række ligeberettigede organisationer; dette må i hvert fald anses for udelukket, når der på legitimt grundlag i overensstemmelse med hævdunden praksis er afsluttet egentlig overenskomst med den faglige organisation, der repræsenterer — og herpå må vægten jo lægges — det overvejende antal af de beskæftigede.